

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4.09.2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Leszek Matuszewski

Protokolant: po. staż. E. C.

po rozpoznaniu w dniu 31.08.2015r. sprawy **R. M.** obwinionego o popełnienie wykroczenia z art. 92a kw, na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego od wyroku Sądu Rejonowego Poznań Stare Miasto w P. z dnia 17.04.2015 r., sygn. akt VIIIW 1152/14

I. prostuje oczywistą omyłkę pisarską zaistniałą w punkcie I zaskarżonego wyroku, w ten sposób, że w miejsce daty 21.05.2012r wpisuje 21.05.2014r ,

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

III. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 zł tytułem zryczałtowanych kosztów postępowania odwoławczego i wymierza opłatę za II instancję w kwocie 30zł.

L. M.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy Poznań-Stare Miasto w P., wyrokiem z dnia 17 kwietnia 2015 roku, sygn. akt. VIII W 1152/14 uznał obwinionego **R. M.** za winnego tego, że w dniu 21 maja 2012 roku ok. godz. 11:00 w m. P. na ul. (...) kierując samochodem marki B. o nr rej. (...) przekroczył dozwoloną prędkość o 30 km/h jadąc z prędkością 80 km/h w miejscu, gdzie obowiązuje ograniczenie prędkości do 50 km/h. tj. wykroczenia z art. 92 a k.w. i za to na podstawie powołanego przepisu wymierzył mu karę 300 złotych grzywny.

W ostatnim punkcie wyroku, na podstawie art. 118 § 1 k.p.s.w. w związku z § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia oraz art.1 i 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, zasądzone od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 30 zł oraz kwotę 100 zł tytułem wydatków poniesionych przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania.

Z przedmiotowym wyrokiem nie zgodził się **obwiniony**, składając apelację.

Skarżący zarzucił orzeczeniu między innymi naruszenie art. 10 § 1 pkt rozporządzenia Ministra Gospodarski z dnia 9 listopada 2007 roku w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości w ruchu drogowym oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli meteorologicznej tych przyrządów pomiarowych poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, a także art. 8 k.p.w.

Apelujący wniosł o uniewinnienie go od zarzucanego mu wykroczenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził w niniejszej sprawie postępowania, dokonał pełnej i logicznej oceny zebranych dowodów, w następstwie czego wydał prawidłowe rozstrzygnięcie. Żaden z zarzutów zawartych w apelacji nie zasługuje na uwzględnienie.

W tym miejscu należy jedynie zauważyć, że zaskarżony wyrok zawiera oczywistą omyłkę pisarską dotyczącą daty w jakim miało zostać popełnione przez obwinionego wykroczenie. To, że zaistniały błąd jest oczywistą omyłką pisarską wynika z całości materiału dowodowego zebranego w sprawie. Jako data popełnienia wykroczenia zarówno w twierdzeniach obwinionego, zeznaniach świadków i zebranych dokumentach jest wskazywany dzień 21.05.2014r. Ten też dzień wskazany został we wniosku o ukaranie. Sąd odwoławczy z urzędu sprostował tę oczywistą omyłkę pisarską.

Przede wszystkim Sąd Instancji nie mógł naruszyć § 10 ust 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 9.05.2007r w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym, oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów albowiem przepis ten nie miał zastosowania w niniejszym postępowaniu gdyż nie obowiązywał w chwili kiedy przez policjantów kontrolowana była prędkość samochodu obwinionego. W dniu 21.05.2014r obowiązywało już Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 17.02.2014r w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym, oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów (Dz.U. z 2014.poz 281.) Używane przez policjantów w trakcie kontroli drogowej urządzenie do pomiaru prędkości ISKRA 1 w pełni odpowiadało wymogom rozdziału 2 przywołanego wyżej Rozporządzenia.

Sąd odwoławczy nie znajduje żadnych racjonalnych przesłanek zezwalających na podważenia prawidłowości wydania przez Dyrektora Okręgowego Urzędu Miar w Ł.w dniu 29.05.2013r Świadcstwa Legalizacji Pionowej radarowego przyrządu do pomiaru prędkości pojazdów użytego przez policjantów w czasie wykonywanej przez nich kontroli. W świadectwie tym precyzyjnie wskazano w jakim zakresie przyrząd ten jest zgodny z Rozporządzeniem Ministra Gospodarki z dnia 9.05.2007r w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym, oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów, a w jakim nie. Precyzyjnie wskazano również zakres przeprowadzonych badań.

W sprawie zastosowania nie ma również § 32 powołanego Rozporządzenia albowiem jest to przepis przejściowy regulujący kwestię jakiego rodzaju przepisy mają zastosowanie do prawnej kontroli metrologicznej przyrządów w sprawach wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie tego Rozporządzenia. Jest to przepis przejściowy dotyczący kwestii nie stanowiących przedmiotu niniejszego postępowania.

Wejście w życie tego Rozporządzenia nie pozbawiło mocy prawnej decyzji legalizacyjnych przyrządów radarowych wydanych na gruncie poprzednio obowiązujących przepisów. Do czasu kiedy świadectwa te mają ważność, urządzenia do których te świadectwa legalizacyjne się odnoszą mogą być stosowane przez policję do kontroli prędkości pojazdów, oczywiście pod warunkiem, że spełniają wymagania rozdziału 2 obecnie obowiązującego Rozporządzenia.

Słusznie Sąd Rejonowy przyjął, że to urządzenie spełnia wymogi określone w Rozporządzeniu. Rozporządzenie to rozgranicza przyrządy pomiarowe bez urządzeń dodatkowych (§8 Rozporządzenia) i przyrządy z urządzeniami dodatkowymi (§9 Rozporządzenia). W paragrafie 8 wskazano jakie warunki winno spełnić urządzenie pomiarowe nie wyposażone w urządzenia dodatkowe. Nie wprowadzono tam wymogu, w przeciwieństwie do przyrządu z urządzeniami dodatkowymi, umożliwienia identyfikacji pojazdu, którego prędkość jest mierzona.

Sąd Rejonowy na stronach od 3 do 5 swojego pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku dokonał dokładnej i logicznej analizy zebranego materiału dowodowego. Analizę tę i wnioski z niej wynikające Sąd odwoławczy w pełni podziela. Skarżący rozumowaniu temu nie przedstawił żadnego racjonalnego argumentu, który je podważyłby. Sąd I instancji wyjaśnił dlaczego jego zdaniem nie ma wątpliwości, że prędkość zmierzona przez urządzenie, które obsługiwał policjant jest prędkością samochodu, który prowadził obwiniony. Jak wynika z wiarygodnych

zeznań świadka R. R. samochód obwinionego poruszał się z największą prędkością albowiem wyprzedzał pozostałe samochody. Stąd należy wykluczyć, że zarejestrowana prędkość przez urządzenie I. była prędkością innego samochodu.

Sąd odwoławczy nie podziela stanowiska skarżącego, że policjanci dokonujący kontroli prędkości samochodu, którym kierował obwiniony mieli interes w doprowadzeniu do ukarania obwinionego, nawet wówczas gdyby nie popełnił zarzucanego mu wykroczenia. Trudno, bez uzasadnionej przesłanki, zakładać złą wolę i przestępcze działanie polegające na próbie pociągnięcia do odpowiedzialności za wykroczenie osoby, która jest niewinna- funkcjonariuszy publicznych powołanych do strzeżenia porządku i przestrzegania prawa. W realiach przedmiotowej sprawy zasadnie należy założyć, że przesłuchani w sprawie policjanci złożyli zeznania zgodne z rzeczywistym przebiegiem wydarzeń.

Dokumenty dołączone do apelacji nie podważają zaskarżonego wyroku. Wyrok zaoczny z dnia 21.01.2015r wydany przez Sąd Rejonowy w Giżycku stanowi jedynie pogląd tego Sądu, który nie jest wiążący w niniejszym postępowaniu. Podobnie należy też traktować internetowe informacje dotyczące prawidłowości działania urządzeń I..

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy:

1. sprostował oczywistą omyłkę pisarską zaistniałą w punkcie I zaskarżonego wyroku w ten sposób, że w miejsce daty 21.05.2012 wpisał 21.05.2014.
2. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok,
3. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 zł tytułem zryczałtowanych kosztów postępowania odwoławczego i wymierzył mu opłatę za II instancję w kwocie 30 zł.

SSO Leszek Matuszewski